

щото турцитѣ твърде лесно могат да ги изловятъ. Азъ заръчахъ на Цонка да приема само ония момчета, които нѣматъ паспортъ; а другитѣ да връща назадъ и да имъ каже да мируватъ за време.

Когато отидохъ близу до Жеравна, то дойдохъ при мене две тулчанчета. На едното момче името бѣше Христо Дрѣновски, а на другото — Иванчо Ц-въ. Азъ се разговорихъ съ Христа, и скоро се увѣрихъ, че тия момчета нѣматъ никакво понятие за революционнитѣ работи; но не отчаяхъ ги. Христа вземахъ въ четата си, а Иванча изпроводиохъ съ писмо до Н. Балкански.

Когато дойдохъ въ Сливенъ, то приятелитѣ ми донесоха в. „Македония“. Какво да четешъ! „Тотьовата чета била разбиена при Върбовка, а Тотьо, съ останалитѣ си другари, заминалъ за Стара планина“, казваше вестникътъ. Азъ си помислихъ, че Тотьо ще да дойде на опредѣленото мѣсто при Хаинъ-боазъ, и затова изпроводиохъ Желя (съ 20 души) да го посрещне и, ако има ранени, то да ги донесе при мене на Твърдишкитѣ планини.

Жельо отиде, а азъ останахъ около Сливенъ, за да се видя и да се споразумѣя съ забалканскитѣ българи. Дойдохъ при мене хора изъ Пловдивъ, изъ Ямболъ, изъ Карнобатъ и изъ Желѣзникъ, за да ме попитатъ — време ли е да захванеме бунта. Азъ имъ казахъ, че не е време и че трѣбва да се приготвиме за до година.

После една недѣля азъ се известихъ, че Тотьо билъ ударенъ изново отъ потерята въ Трѣвненския окръгъ, при село Ялово, и че изгубилъ писаря си.

Нашитѣ младежи изъ Сливенъ се изпо-